

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele společnosti **R. s. r. o.**, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 9. 2004, č. j. 15 Ca 100/2004 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením krajského soudu byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán“) ze dne 29. 3. 2004, č. j. 03277/170/04/La, kterým byl změněn platební výměr Finančního úřadu v Teplicích ze dne 26. 2. 2003, č. j. 11652/03/210980/6592, jímž bylo stěžovateli uloženo vrácení zadržených prostředků státního rozpočtu.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatel (dále též „daňový subjekt“) stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že tvrzení krajského soudu, že podal žalobu k poštovní přepravě po uplynutí zákonné lhůty, je v rozporu se skutečností, neboť žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 31. 5. 2004. Přístroj, kterým se na poštovním úřadě označují písemnosti a podací lístky, tuto skutečnost nezaznamenal a označil jak písemnost, tak i podací lístek, datem následujícího dne, neboť od podání

písemnosti k poštovní přepravě do označení písemnosti a podacího lístku změnil řídící počítač datum, takže na obálce písemnosti i na podacím lístku se otisklo datum 1. 6. 2004. Skutečnost, že žaloba byla podána k poštovní přepravě ještě dne 31. 5. 2004, však zaregistrovala obsluha přístroje, a proto ručním razítkem přerazítkovala podací lístek a pravděpodobně i obálku. Zákonná lhůta k podání žaloby byla tedy dodržena. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel podal žalobu k poštovní přepravě až po uplynutí zákonem stanovené lhůty. S ohledem na okolnost, že žaloba byla podána opožděně, navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Součástí soudního spisu, který byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen Krajským soudem v Ústí nad Labem, je i žaloba stěžovatele, ke které je připojena poštovní obálka. Čelní strana této obálky je opatřena dvěma razítky. První z nich, vytvořené strojově, obsahuje datum 1. 6. 2004, na druhém z nich, vytvořeném ručně, je uvedeno datum 31. 5. 2004. Zadní strana pak obsahuje pouze razítko vyhotovené ručně s datem 1. 6. 2004. Stěžovatel ke své kasační stížnosti přiložil i fotokopii podacího lístku, který obsahuje jak razítko vytvořené strojově s datem 1. 6. 2004, tak i razítko vytvořené ručně s datem 31. 5. 2004.

Dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Dle odst. 4 cit. ustanovení zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Stěžovatel postavil svoji kasační stížnost na tvrzení, že podal žalobu k poštovní přepravě dne 31. 5. 2004, což byl, jak je mezi stranami sporu nesporné, poslední den dvouměsíční lhůty, kterou měl stěžovatel dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že ze soudního spisu, jehož součástí je i obálka, kterou stěžovatel předal předmětnou žalobu k poštovní přepravě, takováto skutečnost jednoznačně nevyplývá. Naopak sama obálka obsahuje rozporné údaje o datu, kdy bylo podání učiněno, a to jedno strojově vytvořené razítko s datem 1. 6. 2004 a dvě ručně vyrobená razítka, jedno s datem 31. 5. 2004 a druhé s datem 1. 6. 2004. Stěžovatel sám ve své kasační stížnosti rozpor v datech na ručně vyrobených razítkách nikterak nevysvětluje, poukazuje pouze na rozdíl mezi razítkem strojovým a ručním s datem 31. 5. 2004. Za této důkazní situace Nejvyšší správní soud uvádí, že je to stěžovatel, kdo má povinnost prokázat, že dodržel zákonem stanovenou lhůtu k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. V této věci však stěžovatel své důkazní břemeno neunesl. Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na právní zásadu „bdělým náležejí práva (vigilantibus iura scripta sunt)“, která jen umocňuje

skutečnost, že stěžovatel měl dostatek časového prostoru pro to, aby mohl zahájit přezkum předmětného rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví, a byla to pouze jeho nečinnost, která mu toto neumožnila.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

